Překvapení ve Skotsku

JULIE SHACKMANOVÁ

Překvapení ve Skotsku

JULIE SHACKMANOVÁ

Fortuna Libri

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

First published in Great Britain in ebook format
by HarperCollinsPublishers 2022 under the title
A SCOTTISH HIGHLAND SURPRISE

Copyright © Julie Shackman 2022

Translation © Fortuna Libri s.r.o. 2024,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Shackman asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Translation © Jana Pacnerová, 2024

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2022
Cover illustration © Hannah George / Meiklejohn

Odpovědná redaktorka: Lucie Rohanová
Jazyková korektura: Dagmar Pilařová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Julie Shackman asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána
v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-622-8

Příběh o tom, že máme litovat toho, co jsme neudělali…
ne toho, co jsme udělali…

Kapitola jedna

„Co to sakra je? Tenhle odstín jsem nechtěla!“

Obličej s falešným mahagonovým opálením se přiblížil těsně k mému.

Vrhla jsem pohled na pruh hezké, olivově zelené stuhy, kterou nevěsta třepetala v ruce. „Slečno Carberryová… ehm… totiž… paní Carberry-Joyceová,“ opravila jsem se, zatímco kolem nás klopýtali svatební hosté, šplíchali ze sklenic šampaňské a hlasitě vřeštěli. „Tenhle odstín jste si na dárečky pro hosty vybrala.“

Přimhouřila světlé kočičí oči. „To tedy nevybrala.“ Nadýchaný závoj jí vystupoval z hlavy jako sopečná erupce. „Chtěla jsem papouščí zeleň.“

„Miláčku,“ chlácholil ji zezadu novopečený manžel. „Nemůže to prozatím počkat? Bunty a Seb musí odejít dřív. Čeká je noční let do Gstaadu.“

Odstrčila ženichovu ruku. „Copak nevidíš, že nemám čas?“

Vytáhla jsem z podpaží složku a přelistovala několik stránek, jež obsahovaly do všech drobných a pracných detailů požadavky Mishy Carberry-Joyceové.

Všechno tu bylo vytištěno fontem Arial, od vypuštění tuctu růžových kanárků v hotelové zahradě až po sochu dvou spojených srdcí, kterou si nechala vyrobit ze dvou krychlí ledu.

Recepce byla v plném proudu, hosté se potáceli, lustry zářily a těla vrhala stíny na taneční parket, a já si nemohla nevšimnout, že složitá ledová skulptura už začíná podléhat horku a žáru světel. Připomínala mi tající vosk ve filmovém hororu.

Snažila jsem se nezírat na to, jak se zvolna bortí a čím dál víc se blíží ke sto osmdesát centimetrů vysokému citronovému dortu s čokoládovou ganáží. Momentálně jsem si připadala přesně jako ta roztávající masa ledu.

Odtrhla jsem zrak od mizející sochy a vyhledala ve složce vzorek stuhy, kterou si paní Canberry-Joyceová přinesla s sebou před několika měsíci. No, když říkám složka, myslím spíš šanon o rozměrech telefonního seznamu. Připadalo mi, jako bych organizaci téhle zatracené svatby zasvětila dva roky života.

Potlačila jsem rostoucí zášť. *Vydrž, Sophie. Už jen pár hodin a tohle peklo skončí.*

Měla jsem kousek požadované stuhy neprodyšně uzavřený v malém plastovém sáčku kvůli bezpečí. Vysunula jsem ho a podala nevěstě. „Můžete potvrdit, že tohle je vzorek stuhy, kterou jste po mně žádala obstarat na dárky pro svatební hosty, madam?“ Pokoušela jsem se zastřít planoucí vztek. Vložila jsem do téhle svatby veškerou energii, pracovala jsem přesčas a využívala všech svých kontaktů. A přesto, dočkala jsem se aspoň poděkování? Ani náhodou.

Za námi dohrálo smyčcové kvarteto a vystřídal ho nóbl dýdžej jménem Astor.

Za doprovodu tónů Pharrella Williamse se útočný pohled nevěsty upřel do kusu stuhy. Přešlápla na špičatých jehlových

podpatcích a polkla. „Musela jste to poplést s někým jiným. Budu si stěžovat…“

Její vyčítavý hlas vyzněl do ztracena, když jsem otočila vzorek lesklého saténu. Na rubu bylo napsáno: *„Olivová na dárečky“*, a to jejím pavoučím písmem.

Na tvářích jí naskočily dvě rudé skvrny.

Čekala jsem omluvu, ale ona se jen ošívala v záplavě bílých volánů a pracně se snažila něco říct.

„Je všechno v pořádku, slečno Harknessová?“

Žaludek mi spadl až na zem. *No paráda. Tohle mi ještě chybělo.*

Heston Cole, manažer luxusního Castle Marrian a můj šéf, se objevil po mém boku, aniž vydal jediný zvuk. Jak to dělá? Dokázala jsem to pochopit, když proplouval po měkkých kobercích v hotelu, ale parket hlavního sálu byl z leštěného třešňového dřeva.

„Všechno je v pořádku, děkuji,“ zatrylkovala jsem a sugerovala mu, ať vypadne.

Heston mě ignoroval a zaměřil svůj podlézavý úsměv k protestující nevěstě. „Doufám, že je všechno k vaší spokojenosti, madam.“

Její úsměv působil upjatě. Bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Střelila po mně pohledem. „Ano, děkuji. Všechno je… uspokojivé.“

Uspokojivé? Dělá si legraci?

Ledová socha, růžoví ptáci, ani nemluvě o dvojníkovi Eda Sheerana, který jim zpíval serenádu, když kráčeli k oltáři, jakož i limuzína z růžového zlata posázená drahokamy, kterou si objednali, aby je později večer odvezla na líbánky… a to byl sotva začátek.

Cítila jsem, jak se mi v žilách klokotem vaří krev. Měsíce organizování téhle debilní svatby mi zvýšily hladinu stresu do

hvězdných výšin a způsobovaly, že jsem velmi často chodila domů s migrénou. Vedle toho dnešního bengálu působily desítky svateb, které jsem v Castle Marrian zorganizovala dřív, jako dvouhodinové dětské oslavy narozenin.

Heston asi vnímal můj kypící vztek, protože ke mně obrátil tvář s ostrými rysy. „Co kdybyste si dala padla, slečno Harknessová? Po zbytek večera se mohu o potřeby madam postarat já."

Pěsti se mi zaťaly podél boků. Takřka jsem se nedokázala přimět, abych na Mishu Carberry-Joyceovou pohlédla.

Na rtech jí vytanul náznak úšklebku.

Nasadila jsem úsměv a odpochodovala ze svatebního hemžení chodbou se šachovnicovou dlažbou, zdobenou portréty, ke dveřím na terasu, obrácenou do hotelového parku. Byly otevřené dokořán a vystavovaly dubnový sobotní podvečer v celé jeho svěže jarní nádheře. O kus dál na trávníku stála dvojice hostů v nemotorném objetí.

Odložila jsem složku vedle sebe na štěrkovou pěšinu a zůstala tam stát ve zmačkaném tmavomodrém kostýmu a lodičkách s jehlovými podpatky. Několikrát jsem se ostře nadechla a vychutnávala vůni máty ze zahrady a zurčení fontány v podobě mořské panny, které znělo jako vánoční zvonky.

Byla jsem nesmírně nadšená a vzrušená, když jsem získala tohle zaměstnání poté, co jsem pracovala v PR oddělení místního úřadu. Byla pro mě úleva hodit za hlavu koncipování tiskových zpráv o utrácení rozpočtu a hašení průšvihů, když se občané dotazovali na počínání prohnaného radního, který kličkoval mezi manželkou, milenkou a báchorečnými výdaji.

Jenže oslnivá záře tohohle rozlehlého luxusního hotelu se šlehačkovými vížkami a jedovatě zelenými trávníky, ani nemluvě o vznešené klientele, začala pohasínat.

Zanedlouho mě zválcoval proud absurdních požadavků různých dvojic, konkrétně prachatých nevěst.

Moje narůstající reputace té, která ledacos dokáže, se rozšířila mezi nastávajícími nevěstami z lepší společnosti a já zjistila, že můj velevážený šéf Heston toho na mě deleguje čím dál víc, a pomáhá mi přitom čím dál míň. Než jsem se nadála, byla jsem udolaná a nedoceněná, bez rovnováhy mezi soukromím a prací.

Musím přiznat, že můj bankovní účet na tom byl hodně dobře díky štědrému zvýšení platu, jehož se mi dostalo při nástupu do práce v Castle Marrian, ale jaká v tom byla radost, když jsem se každý večer trmácela domů s výzorem sestry Freddieho Krugera?

Žádný div, že můj bývalý přítel Callum už měl mé absurdní pracovní doby plné zuby. Přesto situaci nijak nepomohlo, že našel útěchu v náruči své šéfové v bance, dámy středních let.

Po ošklivém fiasku s Callumem jsem pochybovala, jestli budu ještě někdy schopná důvěřovat svému instinktu v případě jiného muže.

Zamžikala jsem, objala si ramena pažemi a přinutila se k návratu do současnosti. Cítila jsem, jak mi světle blond vlasy v jarním vánku vypadávají z drdolu, ale bylo mi to jedno. Nechtěla jsem nic než pohroužit se do lázně s vůní levandule, zavolat babičce a pěkně si zanaříkat.

Mozek se mi zadrhl. Samozřejmě, už to nebylo možné. Hruď se mi ucpala hroudou emocí. Došlo mi, že babička zesnula před pouhými dvěma týdny, a znovu mě to zasáhlo jako úder tupým nástrojem. Ramena mi pod kabátkem kostýmu poklesla. Když jsem byla zaneprázdněná, dalo se ledacos vytěsnit, ale teď jsem tu stála v hotelovém parku, unavená a naštvaná…

Do očí mi vhrkly horké slzy, ale dělala jsem, co jsem mohla, abych je mžikáním potlačila. Za mými zády doléhala do zahrady zvonkohra cinkotu sklenic a skřípání židlí.

Ještě pořád jsem cítila pronikavou vůni bílých lilií a viděla mámin ztracený výraz na pohřbu. Táta nás obě objímal a bručel konejšivá slůvka.

Babičce Heleně bylo osmdesát let, když zemřela; vždycky patřila k těm lidem, kteří budí dojem, že jsou nezničitelní.

Právě po ní jsem zdědila lásku ke všemu porcelánovému. Babička mě od útlého věku učila znát jemnou krásu porcelánu, jeho často fascinující historii a čirou rozkoš popíjení čaje z titěrného šálku s podšálkem.

Sedávaly jsme celé hodiny a fantazírovaly o objevení vzácného míšeňského kousku nebo výrobku značky Spode.

Sbírala je a obývák jejího domečku byl plný prosklených skříněk, v nichž hrdě vystavovala pečlivě vybrané čajové soupravy.

Taky měla ohromný smysl pro humor. Cítila jsem, jak se usmívám při vzpomínce na to, jak babička často označovala své vlezlé a nepříjemné sousedy za Statlera a Waldorfa a broukala si znělku z Muppetů, kdykoli je zahlédla na zahradě.

Máma obracela oči k nebi a říkala: „Musíš být tak sarkastická, máti?“, načež babičce zajiskřilo ve vědoucích očích a odpověděla: „Tomu se říká vtipnost, milé dítě.“

Zemřela nečekaně jedné březnové neděle v křesle ve svém útulném domečku , obklopena svým milovaným porcelánem a vědomím, že ji zbožňujeme.

Do hrdla mi stoupala koule smutku.

Setřela jsem slzy hřbetem ruky a popadla složku svatebních poznámek, která mi spočívala u nohou.

Zaplaťpámbu jsem měla příští den volno, ale nečekalo mě nic poklidného ani radostného. Slíbila jsem mámě, že pomůžu

jí a tátovi zahájit bolestivou práci s tříděním babiččiných věcí v domku.

Vlastně jsme měli začít už dřív, ale máma tomu nedokázala čelit.

Narovnala jsem si volánkový bílý límeček blůzy a zvedla oči k nebi. Zbarvovalo se zapadajícím sluncem do oranžova.

Pochopila jsem, že takhle to dál nejde. Nebyla jsem šťastná. Byla jsem jako robot, který každý den automaticky koná, co je třeba. Ta nenadálá ztráta babči mě přiměla zamyslet se nad tím, co je důležité a co chci udělat se zbytkem svého života.

Musela jsem provést nějakou změnu. A to rychle. Popadnout svou budoucnost za límec a pořádně s ní zatřepat. Ale jak?

„Chybíš mi, babi," zamumlala jsem. Pak jsem se vrátila do hotelu, abych si z kanceláře vzala kabelku, a zamířila jsem domů.

Kapitola dvě

Babiččin domek stál naproti dětskému hřišti, nedaleko od mého bytu a od domu mých rodičů v malebném skotském městečku Briar Glen, zvaném „Brána Skotské vysočiny“.

Když jsme v neděli ráno zastavovali na Ferry Loan před číslem 94, kostelní zvony zvolna chraptivě vyzváněly a po kopcích za hřištěm, posetých fialovým vřesem, se převalovaly cáry melancholické mlhy.

Táta vypnul motor a otočil se k mámě. „Marnie.“

Zírala z okna na úhledný domek s kobaltovými dveřmi, maličkým vzorně upraveným trávníkem a květináči v podobě hrnků na čaj, z nichž přetékaly zelené a slonovinově zbarvené tulipány, ostře růžové petrklíče a máslově žluté narcisy. Pamatuju si, jak babča před několika lety zahlédla ty porcelánové květináče v místním zahradním centru. Hned se do nich zamilovala a pelášila k pultu zákaznické služby, aby si domluvila dopravu.

Máma se domnívala, že je to u ní posedlost, ale já se při té vzpomínce v duchu usmívala. Ty květináče mi vždycky připadaly jako něco z *Alenky v říši divů*.

„No tak," vzdychla máma, rozepnula si bezpečnostní pás a stiskla tátovi ruku. „Jdeme na to."

Táta se na mě přes rameno něžně usmál.

Všichni jsme vylezli z auta a táta jako první vykročil po betonové cestičce. Odemkl domovní dveře a otevřel je dokořán.

Pořád jsem čekala, že tam bude stát, připravená popadnout mě do náručí s tím svým hrdelním smíchem. Vždycky z ní vycházely jemné závany levandulového parfému.

Místo toho panovalo uvnitř tíživé ticho. Předsíň s vínovým kobercem byla prázdná až na známý dubový prádelník, dosud posetý rámečky s fotkami nás všech.

Napravo byl babiččin obývací pokoj s rozhrnutými závěsy s tureckým vzorem, těžkým kamenným krbem, měkkou pohovkou, modrou jako kachní vejce, a dvěma křesly.

Ve zlacených rámečcích se skvěly další fotografie: máma a táta, než se vzali, s jiskrou v mladických očích; šestiletá já a babča na mořské promenádě v Ayr, jak se smějeme a nad námi krouží rackové; ani skotské léto nás neodradí od konzumace obřích porcí zmrzliny v kornoutech.

„Nevím, kde začít," přiznala se máma se zmateným výrazem.

Táta jí položil ruku na rameno. „Prostě si vezmeš Heleniny věci, které pro tebe nejvíc znamenají. Vyklízecí firma slíbila, že se postará o zbytek."

Máma vrazila ruce do kapes černých džínů a navrhla, abychom začali v obýváku.

Chvilku jsem zůstala stát i poté, co máma a táta prošli kolem mě. Pámbuví, kolikrát jsme s babčou seděly nahrbené u jejího kulatého dřevěného kuchyňského stolu, popíjely šálky čaje, nalitého z jedné z jejích milovaných konvic, a napravovaly svět. Často jsem se jí svěřovala ohledně Castle Marrian a svých zklamání, občasných radostí a častějších nekonečných

požadavků lidí, kteří vůbec neměli představu o skutečném životě.

Babča seděla, přikyvovala a soucítila se mnou, když jsem si ulevovala od svých frustrací; tvář měla hezkou a vznešenou.

Když jsem byla mladší, snažívala jsem se uhádnout, kterou z mnoha svých čajových konvic babča ten který den vybere k výrobě nápoje. Bude to servis značky Royal Albert s růžemi, Wedgwood s motýly na květech, nebo Aynsley s modrými krokusy?

Měla z čeho vybírat, takže jsem nikdy neuhádla, ale když jsem jednou za čas odhadla správně, babča blaženě zatleskala a věnovala mi „první cenu" – obzvlášť velký řez svého proslulého čokoládového dortu.

I když jsem se ale zmýlila v tom, kterou čajovou soupravu použije, řez dortu stejně svými rozměry hraničil se zarážkou do dveří.

Knedlík žalu v mém hrdle pořád rostl. Bojovala jsem se slzami, když jsem se v teniskách se třpytkami otočila a zamířila ke dveřím do kuchyně, abych pomohla mámě a tátovi. Musela jsem se vzchopit. Máma taky trpěla a věděla jsem, že jí musím být oporou.

Už jsem se chystala opustit kuchyni, když mě něco upoutalo. Podlouhlá bílá obálka byla zastrčená za jednou z babiččiných čajových konvic. Všechny ostatní konvice, šálky a talířky se nalézaly za sklem skříněk v obývacím pokoji, ale tahle konvice stála osaměle v těsné blízkosti černého a chromového toustovače.

Svraštila jsem čelo. Tohle bylo divné. Velice si potrpěla na péči o své milované čajové soupravy. Proč tu tahle stojí tak sama a zezadu se o ni opírá obálka?

Možná šlo o nějaký účet, který bylo naléhavě nutné zaplatit. Sáhla jsem po ní. Užuž jsem chtěla zavolat mámu, když jsem obálku otočila v rukou. Na přední straně stálo *Sophie* babiččiným dramatickým, rozmáchlým rukopisem.

Překvapením při pohledu na její písmo, tančící po líci obálky, mi zatrnulo u srdce.

Otevřela jsem ústa, abych zavolala mámu a tátu, a pak jsem je zase sklapla. Nejdřív obálku otevřu a pak jim teprve povím, co je uvnitř. Co jestli jde o nějaké temné, dramatické tajemství z minulosti mé rodiny? Třeba máma v šestnácti utekla z domu a přidala se k nějaké thrashmetalové kapele a mým skutečným tátou je stárnoucí rocker? Nebo snad babča v mládí pracovala pro kontrarozvědku?

Málem jsem se nahlas rozesmála. Pravděpodobně šlo o něco daleko všednějšího. Nebylo pochyb o tom, že mým tátou je Ken. Měli jsme stejně široký, pokřivený úsměv a kousali jsme se zevnitř do tváří, když nám něco dělalo starosti. Pokud šlo o to, že by babču zaměstnávala tajná služba, nevydržela by tam ani pět minut. Nedokázala by si to nechat pro sebe, natožpak nějaká státní tajemství.

Odloupla jsem prstem zalepenou chlopeň a vytáhla vzorně složený list bledince růžového dopisního papíru.

Začala jsem číst. Očima jsem přejížděla po slovech, která babča napsala, ale můj mozek měl co dělat, aby udržel krok.

Jak mi docházel význam jejích slov, žaludek provedl působivé salto, než mi spadl až do nohou a pak se znovu vrátil nahoru. Co to udělala?

O co tady jde? Co to babča tropila?

Kapitola tři

Nejdražší Sophie,

prosím, nelekni se tohohle dopisu a prosím, snaž se nebýt smutná. Pamatuji si, jak ses často smála, když jsem o tom mluvila, ale vždycky jsem měla na věci nos a teď mi něco říká, že už tu asi dlouho nepobudu. Prožila jsem osmdesát báječných let a ničeho nelituji. No, to není tak docela pravda. Mrzí mě, že jsem jednu věc neudělala, a proto píši tenhle dopis.

Přečetla jsem dopis znovu a myšlenky se mi rozjížděly na všechny strany. Slyšela jsem, jak se máma a táta pohybují vedle v obýváku a neslyší, jak mi srdce zrychleně buší o žebra. Máma vydávala obdivné výkřiky nad babčinou jukou v květináči, která dorostla do rozměrů vánočního stromku.

Znovu jsem zaměřila omráčenou pozornost na babčin dopis, zatímco na linoleum na kuchyňské podlaze dopadalo uplakané ranní světlo.

Vím, jak se nadřeš v Castle Marrian, jak musíš posluhovat všem těm chamtivým, nafoukaným nevěstám, které si o sobě myslí bůhvíco.

Přestože se mi točila hlava, usmála jsem se při představě, jak mi to babča říká osobně a bleděmodré oči se jí třpytí vzteky.

A o to tady hlavně jde.

Na začátku tohoto dopisu jsem se zmínila, že lituji jediné věci – a to je pravda.

Není to nic světoborného. Nejde o to, že jsem chtěla vidět Velký bariérový útes nebo se setkat s královnou – ačkoliv obojí by bylo báječné.

Pro někoho by to byla jenom bezvýznamná bolístka. Ale copak je to možné, když děláš něco, co miluješ?

Kousla jsem se do rtu. Nic, co se týkalo babičky Heleny, nebylo bezvýznamné.

Měla jsem dovolit svému srdci, aby zvítězilo nad mozkem, a vždycky budu litovat toho, že se to nestalo.

Ráda bych, aby ses šla podívat do komory pod schody, Sophie. Jakmile uvidíš, co tam je, mělo by být všechno daleko jasnější.

Spustila jsem ruku s dopisem a rozhlédla se, jako bych dočasně zapomněla, kde se nacházím.

Babička měla vždycky smysl pro dramatično, ale tentokrát se překonala.

O čem to pro všechno na světě píše?

Máma a táta ve vedlejší místnosti ještě pořád usilovně pracovali a netušili, co se mi děje v hlavě. Slyšela jsem, jak táta vleče ke zdi soupravu stolků, těch, na které si babča prostírala jídlo, když seděla v křesle.

Položila jsem babčin dopis na kuchyňský stůl a přešla do chodby.

Vestavěná skříň pod schody byla natřená na bílo, aby ladila se zbytkem schodiště, a byla celkem nenápadná. Nikdy jsem si jí nevšímala. Vždycky jsem se domnívala, že tam babča skladuje své četné páry bot, nebo snad pozůstatky rybářského náčiní nebožtíka dědečka.

Dřepla jsem si k ní, stiskla kliku a zatáhla za ni.

Dveře se s vrznutím otevřely a zevnitř ke mně zavanulo slabé aroma prachu a osvěžovače vzduchu s jablkovou vůní.

Nakoukla jsem dovnitř, ale byla tam tma. Rozsvítila jsem baterku v mobilu, zvedla ho a ostře bílé světlo dopadlo na stěny komory.

Nejprve mě zmátlo, jak velký prostor to byl. Jako by se klikatil ode mě doleva a dál pod schodiště. Posunula jsem se na všech čtyřech a natahovala hlavu, přičemž jsem přejížděla světlem z mobilu nahoru, dolů a kolem sebe.

Hlouběji uvnitř u zadní stěny hnízdily čtyři hnědé kartonové krabice a na nich další. Všechny byly přelepené hnědou páskou. Na každé krabici bylo černou fixkou napsáno ***Sophie***.

Co to pro všechno na světě babička udělala?

Vysunula jsem ze skrytého prostoru první krabici, označenou číslicí 1. Její záhadný obsah mírně zarachotil.

Došlo mi, že bude snazší použít k otevření nůžky, vstala jsem a došla jsem si pro ně do kuchyňské zásuvky.

Znovu jsem si klekla před otevřený prostor pod schody a rozřízla lepicí pásku na první krabici. Obsah zakrývaly dvě vrstvy bublinkové fólie a na ní ležela další obálka.